

ROLF SCHREINER:

Guttatur

Hvis du tør kalla deg merr enn middels interessert i idrett, må du ha fått med deg VM på skøyter, VM på ski, VM i håndball, VM i fotball, minst tri Diamond League-stevner (tidligere Golden League) i friidrett – pluss OL. Såpass e pensum.

Drillo va sjef for Norges fotball-landslag då kvalifisering for USA-VM starta høsten 1992 med komfortable 10 – 0 øve San Marino. Denne lilleputtstaten, så ligge inneklemt i Italia med sine 32.000 innbyggare på 61 km², e altså litt større enn Høle – så der va ingen grunn te hysteri. Men så: Uavgjort borte og seier hemma mod fotballstorheder som England og Nederland – då begynne det å ligna någe. Då Norge i oktober 1993 avgjorde med seier 3 – 0 øve Polen på udebane, og dermed vant sin kvallikpulje, va FIFA så imponerte at Norge blei plassert på 2-plass på rankingen øve verdens beste fotball-lag.

Me va fira stykker så sko reisa te New York og se Norge spela i VM – to middelaldrende herrer og våre to sønner på 13 og 10 år. Før me fekk komt oss av gårde, spelte Norge fysste kamp i sin pulje, mod Mexico i Washington. Kampen huskes fordi Kjetil Rekdal kom inn 12 minutter før slutt og lagde kampens einaste mål – uden å jubla. Og i garderoben itte på satt han og grein onna et håndkle. Det kom itte kvert fram at han ikkje va sure for at han måtte sidde på benken fra start – Rekdal og samboeren hadde mysta et ufødt barn.

Då Norge hadde slått Mexico 1–0, va der nok få så trodde at Mexico sko vinna puljen, mens Norge sko bli sist. Akk o vé.

Torsdag 23. juni 1994 møtte 75.000 tilskuare opp på Giants Stadium for å se Norge – Italia. Me fira fra Stavanger hadde goe øvesikt. Det va farfar te han på 10 år så hadde skaft billettene, og me satt rett bag adle landslagets fotballfruer, midt på banen, ti rader fra ryggen te Drillo. Førnevnte farfar hadde tross alt vært president i Norges Fotballforbund, og sjøl satt han og kånå midt på fysste benk – samen med Johann Olav Koss og andre inviterte.

Gianluca Pagliuca sto i mål for Italia, og før pause blei han den fysste keeperen i historien så e blitt udvist i et VM-sluttspel. Då va Norge 11 mod 10 resten av kampen, men itte et tvilsomt frispark mod Brynes Alf Inge Håland, klarte Dino Baggio å få ballen forbi Erik Thorstvedt, og Italia vant 1 – 0.

Ja, vel – hjem te Hotel Marriott. Det blir lide nattklubber med to jypinger på laget, så det va merr naturlig å se om der va sender fra fotball-VM på TV. Gløm det! Ikkje ett sekund om at USA va vertskab for verdens mest populære idrett – derimod fekk me stadig se biljakten på O.J. Simpson – og det va jo spennande nok. Det begynte med at Simpsons eks-kåna Nicole Brown Simpson og kjeresten Ronald Goldman blei drept i Los Angeles, og superkjendis Simpson (fotball og film) blei raskt udpekt som ein mulig gjerningsmann. Så dukke bilen te O.J. opp på motorveien, og det blei ein biljakt så varte øve ein time. O.J. sin kvide Ford Bronco i lav fart blei fulgt av ein armada av politibiler på god avstand bag. Øve bilane kretsas merr enn et dusin helikoptre fra politi og fjernsynskanaler. Bare i USA fulgte øve 95 millioner mennesker biljakten på fjernsyn – direkte. Og me fekk se et drøss med repriser itte på.

Fem dager te neste kamp for Norge – ka gjørr me då? Det blei leiebil og ein tur nordøve langs kysten. Vel framme i Boston va me klare for kampen Argentina – Nigeria. Me satte bilen på ein utmark av ein parkeringsplass, helste på et drøss med vennlige, fargerige, men ligavel forholdsvis mørke nigerianere – og prøvde å få kjøpt billetter. No way. Det blei å ta turen te hotellet og se kampen på TV. Akkurat det va litt synd – det konne jo vært kjekt å få med seg Maradonas siste landskamp før han blei tatt for doping.

Tebage på Manhattan blei me invitert te farfar sin 70-årsdag på restaurant Smith & Wollensky så ligge på hjørna av 3rd Avenue og 49th Street. Et ganske spesielt sted – servitørene får ikkje lønn, de må leva av tipsen fra gjestene. Alligavel er der kø for å få lov te å jobba der, og det seie jo litt om kvaliteten på mad, drikka og service – og kor møyje tips så legges igjen. Kvelden va så vellykka at eg la min egen 50-årsdag te Smith & Wollensky tri år seinare.

Tirsdag 28. juni 1994 va det tid for siste og avgjørande kamp for Norge, og den blei direkte kjedelige. Itte 0 – 0 mod Irland va det over og ud for Norge, og me va sure for at me ikkje fekk oppleve ett einaste mål å jubla for.

Giants Stadium ligge rett øve grensen te New Jersey, og det tog ein time tebage te hotellet i bussen te Norges Fotballforbund. Me fira satt i bagesedet og sto for serveringen av forfriskninger fra ein gedigen kjølebag. Men stemningen va laber. Generalsekretær Nicken Johansen, klippen Thorbjørn Svenssen (104 landskamper), farfar Einar Jorum, Stavangers Einar Omdal (far til Per Ravn Omdal) og adle de andre så va invitert av Forbundet, tog nederlaget tungt. Og då hjalp det lide med et knippe Budweiser, for å sei det sånn.

På flyet hjem blei eg spurt av flyvertinnen om eg ville ha ein avec te kaffen. «Ja, takk,» sa eg, «eg tar ein blanding av Grand Marnier og Baileys.» Hu flirte og lo litt, men kom tebage med min lille mix i glasset. «Here you are, Sir», sa damen og flirte og lo – litt høgare denne gang. Eg forsto lide. Litt seinare gjekk eg bagøve i flyet te toalettet, og då møtte eg to flyvertinner. Eg spurte koffer de lo då eg ba om Grand Marnier og Baileys, og svaret kom kjapt: «Don't you know, Sir – that special mix is called an orgasm.»

Så nå vett me ka flyvertinnene i British Airways lige.